

GJUKATA THEMELORE E MITROVICËS
ОСНОВНИ СУД У МИТРОВИЦИ – BASIC COURT OF MITROVICA

П.бр. 669/2019

ОСНОВНИ СУД У МИТРОВИЦИ, Опште одељење, судија Стефан Милентијевић, у правној ствари предлагача Д.С. , Д.К. , М.П. и М.С. , сви из Звечана ул. ... , против противника предлагача М.Д. из Звечана, ул. ... , ради одређивања мере обезбеђења, након одржане усмене расправе од дана 09.08.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ предлог предлагача којим су тражили да се одреди мера обезбеђења којом ће се наредити противнику предлагача да одмах обустави све радове и ослободи пут свим житељима ул. ... у Звечану, како би предлагачи несметано користили досадашњи пролаз преко парцела 170/1 и 170/2 КЗ Звечан, до својих кућа, под претњом правних последица и до правноснажног окончања спора.

УКИДА СЕ привремена мера одређена решењем Основног суда у Митровици П.бр. 669/2019 од 24.07.2019. године.

Свака странка сноси своје трошкове.

Образложење

Предлагачи су дана 22.07.2019. године поднели предлог за одређивање привремене мере обезбеђења у којем су навели да је противник предлагача бесправном градњом објекта а без консултације са суседима поступао без дужне пажње, у смислу одредби чл. 78 ст. 1 и 86 ст. 1 Закона о власништву и другим стварним правима, и није им обезбедио нужни пролаз, чиме је нанео штету интересима преко 50 особа који до својих кућа сада могу долазити уз велико заобилажење. Захтевали су од суда да противнику предлагача наложи забрану даљег предузимања било какве радње, којим би се променило досадашње стање пута у улици ... , односно да заустави даљу изградња објекта, отклони постављену ограду, металну шипку и кочиће којим се спречава нормалан пролаз предлагача преко наведених парцела. Доказе су предложили.

На основу овако постављеног предлога и на основу предложених доказа, а у циљу заштите предлагача од наступања ненадокнадиве штете и евентулно онемогућавања предлагача да убудуће користе пролаз преко наведених парцела, суд је дана 24.07.2019. године донео привремену меру којом је усвојио предлог предлагача.

После изјављеног приговора од стране противника предлагача, суд је одржао усмену расправу и извео доказ увиђајем на лицу места, на основу чега је утврдио следеће чињенично стање.

Суд је најпре пошао од оних чињеница које су се међу странкама на усменој расправи показале неспорне. Тако је утврђено, да предлагачи не споре да се објект који је тренутно у изградњи налази на парцели која је у власништву противника предлагача, односно да је наведени плац који се налази на кат.парцели бр, ... сада у поседу противника предлагача, с обзиром да је исти купио од наследника пок. М.Г. , што је и доказано на основу презентираниог уговора о купопродаји од стране противника предлагача. Такође, показала се и неспорна чињеница да је противник предлагача омогућио да предлагачи за сада несметано пролазе преко парцеле која се налази у његовом поседу пешачком стазом која се налази испод објекта који је тренутно у изградњи, што је суд утврдио и увиђајем на лицу места.

Суд је такође, извршио увид у захтев за обезбеђивање пута поднетог дана 01.09.2017. године председнику привременог органа Општине Звечан, увид у садржину писмена који носи назив „Записник“ од 17.02.1975. године, увид у фотографије из фотодокументације, увид у уговор о купопродаји непокретности састављеног дана 30.05.2017. године између противника предлагача и Г.Г. .

На основу овако утврђеног чињеничног стања суд је оценио да је предлог предлагача за одређивање мере обезбеђења неоснован.

Наиме, одредбом чл. 297 ст. 1 Закона о парничном поступку прописано је да се мера обезбеђења може одредити уколико предлагач учини вероватним постојање захтева или субјективног права као и уколико постоји опасност да без одређивања такве мере противна страна може онемогућити или знатно отежати остваривање захтева, нарочито отуђивањем своје имовине, њеним скривањем, задуживањем или на неки други начин којим би се променило постојеће стање ствари или се на други начин може негативно одразити на права предлагача обезбеђења.

Дакле, у поступку за одређивање мере обезбеђења суд утврђује испуњење два кумулативна услова која оправдавају изрицање мере обезбеђења, вероватност захтева или субјективног права и опасност да без одређивања такве мере противник предлагача може осујетити или знатно отежати остваривање захтева или субјективног права.

Са друге стране, одредбама чл. 86 ст. 1 и ст. 2 Закона о власништву и другим стварним правима прописано је да је нужни пролаз допуштен уколико суседна

непокретност нема други приступ јавном путу, или ако је тај приступ могућ само уз велико заобилажења, те ако је корист за непокретност за коју се та радња предузима већа од непогодности која се тиме чини непокретности преко које се пролази, као и да се траса нужног пролаза одређује тако што се утврди најбољи и најпогоднији приступ за лице које приступ тражи, те шта представља најмању препреку за суседа који дозвољава пролаз преко своје непокретности.

У конкретном, предлагачи су показали вероватним постајање свог субјективног права за постојање нужног пролаза пешака до својих кућа имајући у виду да је суд увиђајем на лицу места запазио да се пролаз пешака на други начин могућ само уз веће обилажење, али нису доказали да постоји опасност да без одређивања мере обезбеђења противник предлагача може онемогућити или знатно отежати остваривање таквог захтева и да је неопходно да противних предлагача неодложно обустави све радове на објекту чија изградња тече, из разлога што предлагачи тренутно користе нужни пролаз у виду пешачке стазе који се налази испод објекта који је тренутно у изградњи и која се од тог објекта пружа дијагонално и право до куће предлагача, чиме им је омогућен пролаз преко парцеле противника предлагача.

Суд је приликом одлучивања о мери обезбеђења водио рачуна и о интересима противника предлагача, имајући у виду да право нужног пролаза представља оптерећење за непокретност преко које се пролази, да представља за њега као законитог држаоца препреку и да суд нема право да било коме забрани даљу изградњу објекта на непокретности за коју је за сада доказано да је противник предлагача има у поседу као законити држалац, посебно ако се има у виду да би тако одређена мера обезбеђења могла да траје до правноснажности пресуде у евентуално покренутом парничном поступку, чиме би противник предлагача могао да трпи штету.

Што се тиче изражене бојазни предлагача да им противник предлагача може забранити пролаз пешака испод објекта који је тренутно у изградњи и да им на тај начин онемогући пролаз преко парцеле, суд сматра да предлагачи увек имају на располагању право подношења предлога за одређивање привремене мере, на основу којег би суд одредио привремену меру и тиме онемогућио противника предлагача да осујети субјективно право предлагача, за које су доказали вероватност свог постојања али које се у сваком случају мора утврђивати у парничном поступку.

Траса и обим нужног пролаза се утврђује у парничном поступку обухватањем свих корисника или власника парцела преко којих траса треба да прође, док је суд у овом поступку ценио само испуњеност два услова, вероватност захтева или субјективног права и опасност од наступања штете, при чему је у обзир узео правне интересе како једне тако и друге стране.

Суд је на усменој расправи констатовао да се предлог за одређивање мере обезбеђења у односу на предлагаче Д.Р. , Р.М. и Д.Б. сматра повученим, пошто исти нису

приступили на рочишту а постоји доказ да су уредно позвани, док се предлог у односу на предлагача Д.М. одбацује из разлога што је исти приликом пријема решења негирао да је странка у овом поступку и одбио пријем решење, чиме је суд у односу на њега одбацио предлог.

Суд је најпре, као што је и наглашено, на основу предлога предлагача усвојио привремену меру за чију оправданост је дао разлоге у одлуци П.бр. 669/2019 од 24.07.2019. године. С обзиром, да је противник предлагача у свом приговору оспорио привремену меру, суд сматра за неопходним, а понајвише због истакнутих битних повреда поступка да истакне разлоге којим се руководио приликом одређивање привремене мера.

Противник предлачача је у свом приговору истакао да је суд био дужан да пре одређивања привремене мере наложи предлагачима да положи одговарајућу гаранцију у виду готовог новца, у случају наступања штете за противника предлагача због одређене привремене мере и да је на тај начин поступио супротно одредби чл. 297 Закона о парничном поступку, да је пре одређивања привремене мере био дужан да противнику предлагача достави предлог за одређивање привремене мере и да му наложи да у року од седам дана да свој одговор, чиме је поступио супротно одредбама чл. 305 Закона о парничном поступку, као и да су потписи на предлогу били нерегуларни и да је из тог разлога предлог требало одбацити.

Суд овакве наводе сматра неоснованим. Наиме, одредбом чл. 306 ст. 1 Закона о парничном поступку прописано је да суд на основу предлога предлагача поднесеног уз предлог о одређивању безбедносне мере може одредити привремену меру, уколико предлагач обезбеђења покаже вероватним да је безбедносна мера основана и хитна и да би се другачијим поступањем могла изгубити сврха евентуално одређене мере обезбеђења, док је одредбом чл. 306 ст. 2 Закона о парничном поступку предвиђено да одлуку из става 1 овог члана суд доставља противнику предлагача одмах, са поуком да може поднети приговор у року од три дана, као и да након тога суд треба да закаже седницу у року од три дана.

На основу ових законских одредби произилази да је привремена мера по својој правној природи мера која се подноси уз предлог за изрицање мере обезбеђења и да је хитне природе. Хитност поступања по предложеној привременој мери искључује да се о њој претходно изјасни противник предлагача, односно да се о предлогу за њено изрицање и за изрицање мере обезбеђења упознаје тек са донетом одлуком којом се изриче привремена мера. Да се ради о хитности поступка по привременој мери говоре и рокови прописани напред наведеним одредбама Закона о парничном поступку; да се одлука о привременој мери одмах доставља противнику предлагача који има рок од три дана да изјави приговор, као и да након протеча тог рока суд у року од три дана заказује седницу.

Поступак по привременој мери представља *lex specialis* у односу на поступак за одређивање мере обезбеђења, као и на општи парнични поступак. Из тог разлога, суд није наложио предлагачима да положи у судски депозит гаранцију, која се најчешће састоји у

полагању готовог новца, јер се иста, сагласно одредби чл. 297 ст. 2 Закона о парничном поступку, одређује приликом изрицања мере обезбеђења, а не приликом одређивања привремене мере.

Такође, имајући у виду хитност поступка по привременој мери суд није наложио предлагачима да исправе предлог, тако што ће на предлогу бити потписани сви предлагачи, већ је тај процесни недостатак у односу на поједине предлагаче отклонио на усменој расправи. Право на судску заштиту и право на приступ суду када се ради о поступцима које су хитне природе требају да буду изнад формалних недостатака везаних за поднесак, нарочито ако суд процени да се тај недостатак може отклонити у току самог поступка.

Како је суд предлог за одређивање мере обезбеђења оценио као неоснован, самим тим је и привремену меру одређену решењем Основног суда у Митровицу П.бр. 669/2019 од 24.07.2019. године укинуо.

Имајући у виду да противник предлагача трошкове поступка није одредио ни по врсти ни висини, суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка.

На основу наведеног, а применом одредби чл. 306 ст. 3. Закона о парничном поступку, као и применом напред наведених законских одредби, одлучено је као у изреци.

ОСНОВНИ СУД У МИТРОВИЦИ
Опште одељење
П.бр. 669/2019 од 09.08.2019. године

СУДИЈА

Стефан Милентијевић с.р.

ПРАВНА ПОУКА: Против овог решења може се изјавити жалба Апелационом суду у Приштини, Одељењу у Митровици, у року од седам (7) дана од дана пријема решења, а преко овог суда.